

[Ministeren for handel, industri og søfart.] slås nu, at loven forlænges for et år, nemlig til 1. november 1952.

I overensstemmelse med den bemyndigelse, loven indeholder, udfærdigede handelsministeriet i januar 1951 de nærmere regler for bortsalg af de af loven omfattede personautomobiler. Det bestemtes heri, at bilerne principielt skulle bortsælges ved offentlig auktion, dog med adgang for ejeren til at sælge automobilet til en automobilforhandler efter indhentning af skriftlige tilbud, og disse skriftlige tilbud skal forelægges automobilfordelingsnævnet til godkendelse.

I tiden indtil udgangen af august er der solgt 930 personmotorkøretøjer af den pågældende art, og beløbet har andraget 7,1 mill. kr., hvoraf 2,9 mill. kr. i henhold til loven tilgår vejfonden; restbeløbet, 60 pct. af nettoprovenuet, er udbetalt til automobilernes ejere. Af de 930 motorkøretøjer er 675 solgt ved offentlig auktion, medens ejerne af 255 vogne har benyttet sig af adgangen til at sælge vognene gennem automobilforhandlere.

De priser, der er opnået ved auktionssalgene såvel som ved salg gennem forhandlerne, har ligget således, at de 60 pct. heraf, der efter loven tilkommer motorkøretøjernes ejere, vel er en betydelig, men efter omstændighederne ikke urimelig pris for de pågældende køretøjer, og erfaringen må derfor siges at have givet udtryk for, at den af loven fastsatte deling af salgsprovenuet med 60 pct. til ejerne og 40 pct. til vejfonden i praksis har vist sig at være rigtig.

I den tid, der er gået, siden loven blev gennemført i slutningen af 1950, er forholdene på det pågældende område ikke undergået væsentlige ændringer. Landets økonomiske forhold har desværre ikke tilladt nogen forøgelse af importen af automobiler, og prisen på brugte personautomobiler ligger stadig på samme højde som prisen på brugte automobiler i efteråret 1950. Da loven iøvrigt har virket tilfredsstillende og i overensstemmelse med sin hensigt, har man ikke ment, at der har været anledning til at foretage ændringer i forbindelse med den foreslåede forlængelse for et år.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig og hurtig behandling.

Alfred Kristensen: De 10 måneder, der er gået, siden lovforslaget om salg af brugte personmotorkøretøjer blev vedtaget,

kan vel nærmest betegnes som en prøvetid på et lovgivningsområde, som det for så vidt er vanskeligt at gennemføre regler for. Baggrunden for gennemførelsen af loven i december måned i fjor var, så vidt jeg har forstået, den, at man fandt, at den konjunkturgevinst — som efterhånden var blevet meget stor —, som der var ved salg af brugte automobiler, ikke fortsat med rimelighed burde tilfalde de tilfældige, i hvert fald ofte tilfældige, mennesker, som fik indkøbstilladelse til en ny vogn. Endvidere var det vel også tanken, at den ordning, hvorefter man skulle afhænde sin brugte vogn til den pris, som kunne opnås for den, men kun selv fik de 60 pct. af provenuet, skulle virke som en bremse på den stærkt stigende efterspørgsel efter indkøbstilladelser. Nu mener man formentlig, at dette har virket tilfredsstillende. Det er muligt, at det er sådan — jeg har nu ikke nogen umiddelbar følelse af, at det ikke kunne have været anderledes, men jeg vil gerne med det samme indrømme, at det er uhyre vanskeligt her at finde det rigtige.

Med hensyn til fordelingen, de 60 pct. og de 40 pct., vil jeg tro, at den prisstigning på brugte vogne, der faktisk har fundet sted i det sidste års tid, og som efter mit skøn er stærkere nu end dengang, i grunden berettigede til at tage spørgsmålet op om en anden fordeling. Der er selvfølgelig ikke tid til her i landstinget i løbet af dagen at få oplysninger, som talmæssigt kunne underbygge et krav om en anden fordelingsnorm; det havde været interessant, om man kunne have fået det. Når jeg nævner spørgsmålet her, er det, fordi jeg gerne vil bede den højtærede handelsminister om at tænke på det til sin tid, så at man i bemærkningerne til et eventuelt nyt forslag om forlængelse af loven kunne få flere talmæssige oplysninger om dette forhold.

Der er endnu en enkelt ting, jeg gerne vil pege på. Selvom den gældende ordning, som den højtærede minister siger, har virket tilfredsstillende, kan jeg ikke komme bort fra, at man muligvis endnu en gang burde overveje de tanker, som indgående blev drøftet for et år siden i folketingsudvalget, og som gik ud på, at man burde fastsætte afleveringsprisen til vurderingsprisen. Jeg kan ikke komme bort fra, at dette i og for sig var rigtigere, for som det er nu, belaster man erhvervslivet med meget stigende omkostninger derved, at de, som ikke har fået de nye biler, må købe de gamle til den meget store pris, der her er tale om; derefter foretages selvfølgelig en afskrivning over driften, og